

Elin – Mei

Hoofdstuk 1 – Een gewone dag in Rotterdam

Op 9 mei 1940 werd Elin wakker zoals op iedere normale lentedag, maar ze voelde iets raars in de lucht, alsof de zon wel scheen, maar iedereen gespannen was. Ze was elf jaar oud, had blonde vlechten en een nieuwsgierige blik, en ze rende de trap af om bij haar moeder in de keuken te kijken, die brood aan het snijden was, terwijl haar vader aandachtig naar de radio luisterde, alsof hij elk woord opslokte.

Elin dacht dat het een gewone dag zou worden, vol met spelen in de tuin met haar buurjongen Thomas, maar ze merkte dat er iets veranderde in de manier waarop de volwassenen spraken, alsof er iets groots en gevaarlijks op komst was, iets wat ze nog niet kon begrijpen.

Hoofdstuk 2 – De eerste tekenen van oorlog

Vroeg op 10 mei werd Elin wakker van het diepe gebrom van vliegtuigen, dat door de hele stad leek te dreunen, en toen ze naar het raam rende, zag ze donkere stippen in de lucht, die als enorme vogels leken, maar eigenlijk Duitse bommenwerpers waren, laag over de stad vliegend en dreigend. Haar vader trok haar snel van het raam weg en riep dat ze moesten schuilen, terwijl Thomas buiten stond te trillen van angst.

Elin voelde hoe haar hart bonkte in haar borst en besepte voor het eerst dat de oorlog echt was begonnen en dat niets in haar wereld nog hetzelfde zou zijn.

Hoofdstuk 3 – Angst en verwarring

Die dag waren de straten gevuld met mensen die overal heen renden, sommige huilend, andere roepend, en overal klonk het geluid van sirenes, terwijl het gebrom van vliegtuigen steeds dichterbij kwam en de grond soms hevig trilde. Elin voelde zich bang en klein, maar ze moest sterk blijven voor zichzelf en voor Thomas, die ze vasthield terwijl ze door de chaos naar een veilige plek renden.

Die avond zat Elin met haar familie in het keukentje, luisterend naar de radio die nieuwsberichten bracht over de Duitse opmars, gevechten in de lucht en de vele gewonden, en hoewel haar moeder probeerde te glimlachen, voelde Elin hoe groot de angst was die iedereen in de stad voelde.

Hoofdstuk 4 – Het bombardement van Rotterdam

Op 14 mei gebeurde het ondenkbare en zag Elin met haar eigen ogen hoe Duitse vliegtuigen boven de stad cirkelden en bommen lieten vallen die alles vernietigden wat op hun pad kwam. Het geluid was zo oorverdovend dat het leek alsof de hele wereld zou instorten, ramen sprongen, deuren vlogen open en de lucht vulde zich met dikke zwarte rook.

Elin rende met haar ouders en Thomas naar de kade, waar duizenden mensen zich hadden verzameld, bang en verward, terwijl huizen instortten en branden overal oplaaiden. Ze hield de hand van haar moeder stevig vast en probeerde niet te kijken naar alles wat ze verloor, wetend dat hun leven voorgoed veranderd was.

Hoofdstuk 5 – Leven na de bommen

De dagen erna waren stil, maar vol verdriet. Rotterdam lag in puin, veel burens hadden alles verloren en overal waren gewonden en verwoeste huizen. Elin hielp haar moeder met het verdelen van voedsel dat nauwelijks genoeg was voor hun eigen gezin, en ze leerde al snel dat delen belangrijker was dan ooit, omdat iedereen honger had en weinig hoop leek te hebben.

Toch voelde Elin ook dat ze sterk moest zijn, dat ze moest doorzetten, en dat kleine dingen, zoals een glimlach van een buur of een moment van stilte bij de rivier, haar konden helpen de angst te vergeten, al was het maar even.

Hoofdstuk 6 – School en geheimen

School was nu niet meer zoals vroeger. Soms waren er geen leraren, soms moesten kinderen leren in kleine groepjes in gebouwen die nog heel waren. Elin merkte dat sommige kinderen hongerig kwamen en dat niemand meer lachte zoals vroeger, maar haar juf probeerde altijd een glimlach te geven en verhalen te vertellen die een beetje hoop brachten.

Daarnaast leerde Elin dat sommige mensen geheimen hadden, zoals verborgen plekken waar vrienden of familie zich konden verstoppen. Ze hielp Thomas en zijn zusje een keer onder de vloer van hun huis te verstoppen, en hoewel ze bang was, voelde ze trots dat ze iemand kon beschermen.

Hoofdstuk 7 – Hoop en kleine geluksmomenten

Ondanks alles waren er ook kleine momenten van geluk. Soms liep Elin met Thomas en hun ouders naar de rivier, waar ze stenen lieten springen en het zonlicht op het water bewonderden, en soms zongen burens zachtjes liedjes om hun angst te verdrijven.

Elin leerde dat zelfs in een wereld vol chaos en verdriet, vriendschap, moed en hoop belangrijk waren, en dat zelfs een klein glimlachje kracht kon geven. Deze momenten hielpen haar om door te gaan, wetend dat er ooit een leven ná de oorlog zou zijn.

Hoofdstuk 8 – Groeien in moeilijke tijden

Elin groeide op in een wereld die anders was dan alles wat ze ooit had gekend. Ze leerde dat de oorlog gevaarlijk en verdrietig was, maar ook dat mensen veerkrachtig konden zijn en dat kleine daden van vriendelijkheid een groot verschil konden maken.

Hoewel Rotterdam nog jaren zou moeten herstellen en de oorlog nog lang zou duren, wist Elin dat zij en haar familie zouden overleven, dat ze herinneringen hadden die nooit zouden vervagen, en dat hoop zelfs in de donkerste tijden kon blijven bestaan.